

Sygn. akt IV KK 443/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2022 r.
sprawy **K. S.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 r.,
sygn. akt II AKa 259/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku,
z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt III K 7/21

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. z Kancelarii Adwokackiej w Białymstoku kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 4. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T.S. kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt III K 7/21, oskarżonego K. S. uznał za winnego popełnienia przestępstw m.in. z art. 267 § 1 k.k. w zb. z art. 287 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., które szczegółowo opisał w sentencji wyroku, za które na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 800 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego K. S., zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie art. 424 k.p.k. i art. 447 § 5 k.p.k., opisane szczegółowo w treści apelacji, oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 259/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego K. S., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie, tj.:

- „a) art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd odwoławczy wniosku skazanego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, albowiem okoliczności, na które ma być dopuszczony dowód nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, a sam wniosek w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, podczas gdy okoliczność, która ma być udowodniona, w granicach rozpoznania sprawy przez Sąd odwoławczy, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony oraz czy stanowi on przestępstwo i jakie, wobec czego dopuszczenie wnioskowanego dowodu jest niezbędne do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, a w szczególności ustalenia tego, czy skazany K. S. dopuścił się zarzucanych wszystkich zarzucanych mu czynów;
- b) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd odwoławczy wniosku skazanego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, albowiem brak jest

okoliczności, które przemawiałyby za koniecznością dopuszczenia tego dowodu, podczas gdy mając na uwadze podane przez skazanego w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 21 kwietnia 2022 r. informacje dotyczące historii stanu zdrowia, w tym m. in. uczęszczanie przez skazanego w przeszłości do poradni psychiatrycznej, to celowe było dopuszczenie takiego dowodu celem ustalenia, czy zgoda skazanego na skazanie jego osoby bez przeprowadzania postępowania dowodowego przed Sądem 1 instancji była w pełni świadoma”.

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków Sądu I i II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

W odpowiedziach na kasację zarówno prokurator Prokuratury Regionalnej w Białymstoku, jak i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. S., wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Żaden z dwóch zarzutów podniesionych przez skarżącego nie zasługiwał na uwzględnienie. Po pierwsze, Sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego K. S. okoliczności mające być przedmiotem dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki nie wpływały na ustalenia co do sprawstwa czynów przypisanych skazanemu przez Sąd I instancji. Trafnie wskazał w odpowiedzi na kasację prokurator, że wniosek o przeprowadzenie powyższego dowodu nie dotyczył ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, wiązał się zaś z innym postępowaniem karnym. Należy przy tym podkreślić, że skarżący w kasacji nawet nie próbował wykazać, że *in concreto* dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki miałby przyczynić się do ustalenia sprawstwa czynów przypisanych skazanemu. Obrońca ograniczył się do wskazania ogólnej zasady, zgodnie z którą sąd zobowiązany jest do ustalenia wszelkich istotnych okoliczności sprawy. Rzec

jednak w tym, że nie podał przy tym jakichkolwiek argumentów przemawiających za tym, że rzeczywiście wnioskowany dowód miałby jakiekolwiek znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nie będąc jedynie środkiem służącym przedłużeniu postępowania. Jedyne uzasadnienie zarzutu kasacyjnego sprowadzało się do uwagi, że „celowym było również przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki zgodnie z pismem skazanego złożonym w toku postępowania przed Sądem odwoławczym”.

Tymczasem dowód nie powinien być przeprowadzany „na wszelki wypadek” ze względu na bliżej nieokreślone prawdopodobieństwo wykazania za jego pomocą określonych okoliczności. Nie chodzi bowiem o to, by w drodze postępowania dowodowego wykluczać wszelkie, hipotetycznie prawdopodobne wersje zdarzenia (por. np. postanowienie SN z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt III KK 173/16).

Z takich samych względów na uwzględnienie nie zasługiwał drugi z zarzutów kasacyjnych. W kasacji obrońca stwierdził, że nie jest pewne, czy skazany zrozumiał pouczenia skierowane do niego przez Sąd I instancji w zakresie skazania bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Jedynym argumentem, który podniósł skarżący na poparcie tezy o naruszeniu przez Sąd odwoławczy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., był podniesiony przez skazanego K. S. podczas rozprawy odwoławczej fakt uczęszczania przez niego do poradni psychiatrycznej w przeszłości. Warto zwrócić uwagę, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego sam fakt, że w aktach znajduje się informacja, iż oskarżony leczył się psychiatrycznie, nie obliguje organu procesowego do badania jego poczytalności. Dopiero zaistnienie uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego nakazywałoby je zweryfikować przeprowadzając dowód z opinii biegłego (zob. postanowienia SN: z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt V KK 99/22; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 237/19).

Obrońca nie podał przy tym jakichkolwiek dodatkowych okoliczności, które miałyby uprawdopodobniać brak możliwości swobodnego podjęcia decyzji przez skazanego co do ukształtowania własnej sytuacji procesowej. Innymi słowy, w kasacji zabrakło dowodów świadczących o nieprawidłowym stanie zdrowia psychicznego skazanego K. S. w trakcie trwania postępowania. W szczególności chodziłoby o przedstawienie zaświadczeń placówek służby zdrowia, zeznania

świadczków dotyczące wypadków, chorób lub sposobu bycia oskarżonego, a nawet opisanie zachowania się oskarżonego przed sądem (zob. postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 237/19). Wobec braku wykazania takich okoliczności, nie można było zasadnie utrzymać tezy o naruszeniu art. 170 § 1 k.p.k. przez Sąd odwoławczy.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.

[as

at]